

Joels Bog og den laodikæiske syvendedags adventistkirke - Nummer treogfyrre

Jeff Pippenger

2026-02-09

Nummer treogfyrre

Et symbol på de firs menneskelige præster forenet med den guddommelige Ypperstepræst er tallet „81“, hvor vi finder Millers Drøm i bogen Early Writings. I Åbenbaringen „81“ finder vi, at når det allersidste segl fjernes, bliver der stille i himlen i en halv time. Habakkuk 2,20 siger, at hele jorden skal tie stille, når Herren er i sit hellige tempel.

Og da han åbnede det syvende segl, blev der tavshed i himmelen ved omkring en halv time. Åbenbaringen 8:1.

Borttagelsen af det syvende segl finder sted i de tredive dage, for det er det sidste segl. Den 31. december 2023 begyndte opstandelsesprocessen for Ezekiels ben. Kristus begyndte derpå at undervise i fyrre dage. Denne dato markerede afslutningen på de 1.260 dage siden skuffelsen den 18. juli 2020, og Johannes oplyser os i Åbenbaringen kapitel elleve om, at vi skal måle templet, men udelade forgården. Forgården ophører ved afslutningen af adspredelsen, for Johannes oplyser os om, at de 1.260 er givet til hedningerne, som er forgården. Når der måles, skal den historie udelades.

Da Miller vågner og ser manden med smudsbørsten, er rummet tomt, og idet han hæver sin røst, er Miller stadig i ødemarken. Fra opstandelsens historie og indtil lige før søndagsloven oprejser Kristus templet bestående af de hundrede og fireogfyrre tusinde, således som Han gjorde i de seksogfyrre år fra 1798 til 1844.

Når Han begynder at undervise, arbejder Han i Sit tempel, især i løbet af de tredive dage. Englene tier da i tredive minutter, mens Han underviser Sine præster blandt de tre hundrede milleritiske prædikanter, eller Sin hær af Gideons tre hundrede, eller mens Han udgiver de tre hundrede 1843-diagrammer; og alt dette gør Han i løbet af de tredive dage fra afslutningen af de usyrede brød til basunernes budskab. Han fejer gulvet i Millers værelse, men det er Hans gulv, så Millers værelse er Hans tempel. Han fuldender værket med at udslette enten synderne eller navnene på dem, der blev kaldet som kandidater til at være blandt de et hundrede og fireogfyrre tusind.

Basunbudskabet, som kommer fem dage før himmelfarten og ti dage før dommen, er lakmusprøven. Det, der sker i de tredive minutter, hvor himlen er tavs, eller i de tredive dage, hvor Kristus underviser præsterne, har allerede frembragt to klasser, når seglet påtrykkes under de tre trin: basun, himmelfart og dom. Det er enkelt at se.

Hvis du kommer til det punkt, hvor du skal lyde trompetens budskab, og nægter at lade budskabet lyde — da svigter du.

De tre trin af »basun, himmelfart og dom« udgør ét vejmærke i tre trin, ligesom i begyndelsen af historien, hvor ét vejmærke blev fremstillet ved »død, begravelse og opstandelse«. Prøven i tre trin ved enden er lakmusprøven, som går forud for den pentekostale søndagslov med fem dage.

Fem dage efter opstandelsen indtræffer afslutningen på de usyrede brøds højtide, og denne hellige sammenkomst markerer den første og grundlæggende prøve i 2024. Vil du spise Himlens Brød eller brødet fra menneskelig ræsonneren? Denne prøve kom i 2024, og den var blevet forbilledliggjort ved Adams og Evas, Nimrods, Arons, Jeroboams, Korahs og hans oprøreres, protestanternes i den milleritiske historie, John Harvey Kelloggs alfa-oprør, oprøret i 1888 og naturligvis oprøret den 11. september. Kains grundlæggende oprør formidler spørgsmålet om misundelse imod din broder hele vejen ned gennem rækken af grundlæggende oprør.

Alle illustrationerne af grundlæggende oprør er oprør mod Gud, men nogle, såsom oprørerne fra 1888 og Korahs oprørere, indbefatter det forhold, at den udvalgte budbærer er en del af prøven. Forkastelsen af Millers identifikation af, at det er Rom, der stadfæster synet i Daniel 11:14, er en forkastelse af både budskabet og budbæreren. Prøven er grundlæggende, for ikke alene identificerede fader Miller røverne i vers fjorten som Rom, men også Millers søn.

Fem dage efter opstandelsen den 31. december 2023 blev Millers forberedende undervisningstjeneste overtaget af Ham, som fulgte efter Johannes. I tredive dage skulle der gives særlig undervisning til dem, der tilbød i templet, „ansigt til ansigt“ af Kristus. Denne forberedelse skulle berede et præsteskab på 80 til at forkynde advarselsbudskabet om basunernes fest.

Denne forberedelse på tredive dage består af en grundlæggende første prøve i begyndelsen og en anden tempelprøve ved afslutningen. Den anden tempelprøve fuldføres, før basunerne blæses, og denne detalje fremstilles derfor i Millers drøm, da Kristus kastede juvelerne ned i skrinet. Det er efter, at Han gør dette, at Han indbyder Miller til at „komme og se“. Det er fra basunadvarslen til himmelfarten til dommen, at banneret løftes op forud for søndagsloven. Juvelerne er alle i templet, før Miller kaldes til at „komme og se“, og det er, når de to vidner løftes op i skyerne, at deres fjender ser dem.

Deres forudsigelse om et angreb fra islam, som slog fejl i 2020, skal gentages, efter at den er blevet rettet, således som det var tilfældet med Snøws sande Midnatsråb. Miller havde en forståelse, som han identificerede som Midnatsråbet, men Samuel Snøw rettede Millers Midnatsråbsbudskab, og af denne grund kaldes Snøws Midnatsråbsbudskab i millerittisk historie for det „sande“ Midnatsråb. Midnatsråbets budskab er et budskab, som er blevet rettet og bemyndiget ved rettelsen.

„De skuffede så ud fra Skrifterne, at de befandt sig i tøvetiden, og at de med tålmod måtte vente på synets opfyldelse. Det samme bevismateriale, som havde fået dem til at se frem til deres Herre i 1843, fik dem til at forvente Ham i 1844.“ Early Writings, 247.

Fænomenet indtraf ved afslutningen af perioden fra 1840 til 1844, og det indtraf også ved begyndelsen. Josiah Litch forudsagde en opfyldelse af islam i 1840. Han lod sin forudsigelse blive offentligt registreret i 1838 og korrigerede den dernæst ti dage før den 11. august 1840.

Opfyldelsen af den korrigerede forudsigelse gav kraft til den første engels budskab. Det andet budskab blev givet kraft ved det korrigerede budskab om Midnatsråbet. To vidner fra én historie, som er et alfa-vidne og et omega-vidne. Sammen identificerer de bemyndigelsen af et budskab på grundlag af korrektionen af et tidligere budskab.

Alfaet betegner en profeti om islam, og omegaet betegner en profeti om en lukket dør. Linje på linje betegner islam i 1840 og den lukkede dør i 1844 islam og en lukket dør som Midnatsråbets budskab. Ved budskabets begyndelse løses islam, som ved Kristi triumferende indtog. På dette tidspunkt lukkes døren i lignelsen om de ti jomfruer, ligesom døren lukkes ved dommen over Guds hus. Ved budskabets afslutning slår islam til igen, idet døren lukkes over De Forenede Stater.

Det er vigtigt at se, at den linje, som frembringes af Tredje Mosebog treogtyve, identificerer påskens tre trin i begyndelsen og præsternes tre trin ved slutningen. Præsterne ophøjes som et offer ved søndagsloven, men de renses før denne begivenhed. Når de ophøjes, er de banneret, og da Kristus blev ophøjet i de tre trin ved linjens begyndelse, drog Han hele verden til sig. Ophøjelsen af de hundrede og fireogfyrre tusinde er slutningen på den linje, som begyndte med Kristi ophøjelse. Både i begyndelsen og i slutningen identificeres ét vejmærke bestående af tre trin.

Tre trin i begyndelsen, som efterfølges af fem dage, og tre trin ved afslutningen, som efterfølges af fem dage. Fra dette punkt handler beretningen om den store skare, for præstedømmet er blevet stadfæstet som banneret for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Tabernaklernes syv dage er en periode for hedningerne. Hvis vi udelader hedningernes tid, som begynder ved søndagsloven, og udelader de tre og en halv dag, som endte i 2023, har vi de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel repræsenteret inden for de halvtreds dage i pinsetiden fra den 31. december 2023 indtil den snart kommende søndagslov.

Fem dage fra opstandelsen for jomfruerne, tredive dage, som følger, for præsterne. Derefter fem dage med et trompetbudskab fra jomfruerne, afsluttende med deres himmelfart, når de fyrré dage er til ende, efterfulgt af fem dage indtil dommen, efterfulgt af fem dage indtil søndagsloven. Som et symbol på jomfruerne fremstiller tallet »5« fodsporene af de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er jomfruer, og som også er præster.

I de tredive dages undervisning fjernes det sidste og syvende segl, og det er i denne periode, at Miller ser juvelerne blive genoprettet. »Kom og se« er et symbol, der bygger på de første fire segl, så da det syvende segl blev åbnet, fik Miller besked på at »komme og se«, men englene i himlen iagttager blot alt i tavshed. Millers drøm identificerer beseglingen af juvelerne, som er de et hundrede og fireogfyrre tusinde, samtidig med at den også identificerer juvelerne som Midnatsråbets budskab. Dette budskab formidler kraften til jomfruerne, som fuldbyrder beseglingen, og manden med støvbørsten identificerer den Ene, som styrer både budbærerne og budskabet.

2024 repræsenterer den grundlæggende prøve, og nu er tempelprøven kommet i 2026. Vi befinder os nu i den tredive dage lange periode, hvor Kristus underviser, og ikke at erkende dette faktum er skæbnesvangert.

At genkende budskabet og budbringeren var et led i den grundlæggende prøve, som fremstilles ved, at Rom stadfæstede synet, og er et led i fortællingen om Elias og Akab.

Og i Judas konge Asas otteogtredivte regeringsår blev Akab, Omris søn, konge over Israel; og Akab, Omris søn, regerede over Israel i Samaria i toogtyve år. Og Akab, Omris søn, gjorde, hvad ondt var i Herrens øjne, mere end alle dem, der havde været før ham. Og det skete, som om det havde været en ringe ting for ham at vandre i Nebats søn Jeroboams synder, at han tog Jesabel, datter af sidoniernes konge Etba'al, til hustru, og gik hen og dyrkede Ba'al og tilbad ham. Og han oprejste et alter for Ba'al i Ba'als hus, som han havde bygget i Samaria. Og Akab lavede en Asjera; og Akab gjorde mere for at vække Herren, Israels Gud, til vrede end alle Israels konger, som havde været før ham. I hans dage byggede betelitten Hiel Jeriko; han lagde dets grundvold med Abiram, sin førstefødte, og rejste dets porte med sin yngste søn Segub, efter Herrens ord, som han havde talt ved Josva, Nuns søn. Og Elias, tishbitten, som var blandt Gileads indbyggere, sagde til Akab: Så sandt Herren, Israels Gud, lever, ham for hvis åsyn jeg står: Der skal ikke falde dug eller regn i disse år, uden efter mit ord. 1 Kong 16,29–17,1.

De tal, der er forbundet med Akab, følger sig til passagens kontekst. „Otteogtredive“ repræsenterer en „oprejsning“. Israel blev befaleet at „rejse sig“ og gå ind i det forjættede land i det otteogtredivte år.

Rejs jer nu op, sagde jeg, og drag over Zered-bækken. Og vi drog over Zered-bækken. Og den tid, hvori vi drog fra Kadesj-Barnea, indtil vi var kommet over Zered-bækken, var otteogtredive år, indtil hele den generation af krigsdygtige mænd var bukket under og borte fra lejren, således som Herren havde svoret dem. 5 Mosebog 2:13, 14.

Jesus helbredte den lamme mand, som var otteogtredive år gammel, da Han sagde til ham: »Stå op.«

Og der var en mand, som havde haft en sygdom i otte og tredive år. Da Jesus så ham ligge der og vidste, at han allerede havde været længe i den tilstand, sagde han til ham: Vil du blive rask? Den syge mand svarede ham: Herre, jeg har ingen til at lægge mig i dammen, når vandet bliver oprørt; men mens jeg er på vej, stiger en anden ned før mig. Jesus sagde til ham: Rejs dig, tag din seng og gå. Og straks blev manden rask og tog sin seng og gik; og den dag var sabbat. Johannes 5:5–9.

Josiah Litch fremsatte en forudsigelse i 1838, som han præciserede i 1840. Det otteogtredivte år, som Moses henviser til i Femte Mosebog, var også det fyrretyvende år. Josiah Litchs proces i to trin svarede til den todelte vækkelse hos hans navnefælle, kong Josija. Tallene 38 og 40 i deres indbyrdes forhold repræsenterer en oprejsning, hvilket er det, der sker med de to vidner, når de løftes op i skyerne.

Hos Litch blev ophøjelsen fuldbyrdet ved islams budskab i det andet ve. Den ophøjelse, som er markeret ved Kristi himmelfart, kommer efter islams trompetbudskab. Disse to første trin i vejmærket trompet, himmelfart og dom blev forbilledliggjort ved Litch, hvis to trin blev forbilledliggjort ved kong Josijas totrins vækkelse og reformation. I Femte Mosebog lød befalingen om at rejse sig og gå ind i det forjættede land, og ophøjelsen af banneret ved søndagsloven er det

identiske løfte.

Akab regerede i toogtyve år; således regerer han i den periode, hvor guddommelighed er forenet med menneskelighed, hvilket er den periode på tredive dage, der går forud for basunbudskabet. Akab er Trump, som i den allernærmeste fremtid vil ægte Jezabel. I Trumps periode er det kun Elias, der har et budskab om regn. Denne kendsgerning er grundlæggende, for de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse er bevægelsen i metodologien linje på linje; og den metodologi er baseret på den grundlæggende sandhed, at de hundrede og fireogfyrre tusinds reformbevægelse er blevet forudskygget af enhver reformbevægelse i den hellige historie. I hver af disse bevægelser var lederne en del af prøvelsesprocessen. Hver gang.

Akab er den syvende konge fra Jeroboam, og vi har gentagne gange vist, hvordan Akab er staten under søndagslovskrisen. Vi har vist, hvordan den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke genopbyggede Jeriko i 1863, hvilket kostede White-familien deres ældste og yngste sønner, og som er et forbillede på Jeriko ved søndagsloven. 1863 er et forbillede på søndagsloven.

Passagen er fuld af symbolik, som identificerer perioden som beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, og i denne tidsperiode er det at forkaste Millers forståelse af en sandhed, som blev anbragt på Habakkuks 1843-tavle, et grundlæggende oprør; dette indbefatter en tilsidesættelse af Guds udvalgte sendebud under samme påskud som Koras oprørere og oprørerne i 1888, som hævdede, at hele menigheden er hellig.

Vi befinder os nu i templets prøve, når himlens vinduer åbnes sammen med en uddelingsmæssig dør. Den uddelingsmæssige dør markerer overgangen for præsterne fra Laodikea til præsterne i Filadelfia. Den markerer adskillelsen mellem de falske og de sande juveler i Millers drøm. Vinduerne angiver en forbandelse eller en velsignelse. Malakias tre gør prøven betinget af tilbagevenden. Millers drøm fremhæver genoprettelsen af både præstedømmet og budskabet. Åbenbaringen nitten identificerer Herrens hær, som oprejses, når en forudsigelse om et trompetbudskab om islam bliver opfyldt.

Prøven, der går forud for trompetbudskabets lakmusprøve, er den anden, og den er tempelprøven. Millers drøm frembringer en fordobling, som altid er forbundet med den anden prøve, for Millers drøm bruger juveler som både budskaberne og budbærerne. Tempelprøven involverer anvendelsen af metodologien linje på linje fra sildegnsregnen. Den kræver, at præsterne ser templet i de forskellige profetilinjer for at bringe budskaberne i samklang. Jordbørstemandens større skrin er de hundrede fireogfyrre tusindes tempel, og Malakias forrådshus er det samme. Hjertet i templets indretning er pagtens ark, som de dækkende keruber uafsladeligt skuer hen til og derved understreger alle hellige væseners fokus. De hellige i denne historie må se hen til templet og skue ind i arken.

Templet for de hundrede og fireogfyrre tusinde er emnet i Tredje Mosebog treogtyve, og det fremstiller en historisk linje, som blev opfyldt på Kristi tid med det, som Søster White kalder „pinsesæsonen“. Fra opstandelsen til pinse, eller fra den 31. december 2023 til søndagsloven, repræsenterer Tredje Mosebog treogtyves profetiske linje templet for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Denne historie begynder med et vejmærke på tre trin efterfulgt af fem dage, og den ender

med et vejmærke på tre trin efterfulgt af fem dage. Midt i alfa- og omega-historierne er de tredive dages besegling af præsterne. Denne overordnede linje begynder med syvendetagssabatten og ender med syvendeårssabatten. På dette niveau er templet for de hundrede og fireogfyrre tusinde arken, som vil bære 8 sjæle til den jord, der er gjort ny, og det er også pagtens ark, som overskygges af to engle, ligesom de to sabbatter overskygger præsteskabets tempel for de hundrede og fireogfyrre tusinde, repræsenteret ved pinsesæsonen.

Tredje Mosebog, kapitel treogtyve, handler om de hundrede og fireogfyrre tusindes præstedømme under den endelige åbenbarelse af pinsetiden, som begyndte ved Kristi opstandelse og fortsatte indtil halvtreds dage senere på pinsedagen. Pinsetiden fastslås, når de første toogtyve vers i Tredje Mosebog, kapitel treogtyve, bringes i overensstemmelse med de sidste toogtyve vers. William Millers drøm identificerer, at juvelerne i Guds ord er både budskabet og budbringerne.

"Jeg har haft dyrebare muligheder for at opnå en erfaring. Jeg har haft en erfaring i den første, anden og tredje engels budskaber. Englene fremstilles som flyvende midt over himlen, idet de forkynder verden et advarselsbudskab og har direkte betydning for det folk, der lever i de sidste dage af denne jords historie. Ingen hører disse engles røst, for de er et symbol, der repræsenterer Guds folk, som arbejder i harmoni med himmelens univers. Mænd og kvinder, oplyst af Guds Ånd og helliget ved sandheden, forkynder de tre budskaber i deres rækkefølge." Life Sketches, 429.

Englene er symboler på Guds folk, som forkynder det budskab, der repræsenteres af englen.

„Tiden er kort. Den første, den anden og den tredje engels budskaber er de budskaber, som skal gives til verden. Vi hører ikke bogstaveligt de tre engles røst, men disse engle i Åbenbaringen repræsenterer et folk, som vil være på jorden og frembære disse budskaber.

„Johannes så ‘en anden engel komme ned fra himlen, som havde stor magt; og hele jorden blev oplyst af hans herlighed.’ Åbenbaringen 18,1. Dette værk er Guds folks røst, som forkynder et advarselsbudskab til verden.“ The 1888 Materials, 926.

Englene repræsenterer det folk, som frembærer de budskaber, der er repræsenteret ved englene. William Miller er profetisk repræsenteret i en mangfoldighed af anvendelser. En af disse anvendelser er, at Miller er repræsenteret ved de første og de sidste tidsprofetier, som han blev ledet til at forkynde. De syv tider eller 2.520 år, som endte i 1798, var Millers alfa-opdagelse, og helligdommens renselse ved afslutningen af 2.300 aftener og morgener den 22. oktober 1844 var Millers omega-opdagelse. Milleritternes historie er repræsenteret fra 1798 til 1844, og skønt det var den første og den anden engels historie, kaldes den ved navnet på denne histories budbærer. Milleritternes historie identificerer, at Miller var den „røst“, som forkyndte den første og den anden engels budskab, og den første engel kundgjorde dommens begyndelse den 22. oktober 1844, og den første engel ankom ved endetidens begyndelse i 1798, ved afslutningen af riget Israels „syv tider“ lange adspredelse. Miller er et symbol på både profetien om de 2.520 år og profetien om de 2.300 år.

Det første vejmærke i 1798 bekendtgjorde, at dommen ville begynde, når de 2.300 år udløb den 22. oktober 1844. Derpå åbnede Herren lyset om sabbatten på den syvende dag, og det var Hans

hensigt at fuldende værket; derfor søgte Han i 1856 at åbne yderligere lys over de syv tider, men oprør kom til udtryk i stedet for tro. De syv tider er alfaen i milleritternes historie, og de 2.300 er omegaen.

De syv tider er fremstillet ved sabbatten i det syvende år, og de 2.300 er fremstillet ved sabbatten på den syvende dag. Milleritternes historie er fremstillet ved 1798 og 1844, og 1798 repræsenterer de syv tider, og 1844 repræsenterer de 2.300 år. Disse to sabbatter er bogstøtterne til den historie, der er fremstillet i Tredje Mosebog treogtyve. Disse to sabbatter repræsenterer to budskaber, som udgør ét budskab. Disse to budskaber repræsenterer milleritterne, for de mennesker, der forkynnder budskaberne, repræsenterer de engle, som symboliserer budskabet. I 1798 ankom den første engel, og i 1844 ankom den tredje engel.

Tredje Mosebog kapitel treogtyve har syv højtider og syv hellige sammenkomster, skønt ikke hver højtid er en hellig sammenkomst og omvendt. Højtiderne falder alle mellem den første og den sidste hellige sammenkomst, som er syvendedagssabbatten i begyndelsen og syvendeårssabbatten ved slutningen. Højtiderens historie indrammes af de to sabbatter, som repræsenterer William Miller og Milleritterne.

Når de første toogtyve vers og de sidste toogtyve vers sammenføjes i Tredje Mosebog treogtyve, identificeres pinsetiden. Den struktur, der etableres ved at føre linjerne sammen, er absolut guddommelig. Strukturen pinsetid illustrerer tydeligt de tre trin hos de tre engle. Den bærer „Sandheds“ signatur. Den bærer Alfa og Omegas signatur. Den bærer Palmonis signatur. Den fører en studerende til selve hjertet af det Allerhelligste. Den identificerer de hundrede og fireogfyrre tusinds tempel. Den strækker sig hele vejen til jorden gjort ny.

Denne sandhed i Tredje Mosebog 23 bliver nu forseglingen taget af i forbindelse med tempelprøven, som går forud for lakmusprøven og den tredje prøve. Den tredje engel ankom i 1844, og derefter igen ved 9/11 og derpå igen i 2023. Da den tredje engel ankom i 1844, skulle de trofaste ved tro følge Kristus ind i Det Allerhelligste. Tredje Mosebog 23 er stien ind i Det Allerhelligste og repræsenterer et element i tempelprøven. Johannes fik befaling om at måle templet og også dem, som tilbeder deri.

Millers skrin er templet, og juvelerne er tilbederne deri. Malakias forrådshus er templet, og tienderne er tilbederne deri. Pinsesæsonen, som fremstillet i linje-på-linje-anvendelsen af Tredje Mosebog treogtyve, repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel. Endnu mere direkte illustrerer den pagtens ark, med de dækkende keruber, som ser på De Ti Bud, Arons stav, der skød frem, og den gyldne krukke med manna.

De dækkende keruber er engle, og engle repræsenterer et budskab og budbringeren. Det budskab, som er alfa-budskabet i Tredje Mosebog treogtyve, er sabbatten på den syvende dag, og omega-budskabet er sabbatten i det syvende år. Begge er budskaber, og de er også William Millers og milleriernes alfa- og omega-budskaber, med opfyldelsen af de „syv tider“ i 1798, et symbol på sabbatten i det syvende år, og i 1844 ledte Gud sit folk ind i Det Allerhelligste, hvor de opdagede sabbatten på den syvende dag. Disse to sabbatter er den første og sidste hellige sammenkomst i Tredje Mosebog treogtyve, og pinsesæsonen er placeret mellem dem begge, ligesom arken var

placeret mellem de to dækkende keruber.

Templet skal måles, og dette indbefatter at udelade forgården, som er givet til hedningerne. Ved søndagslovens dom ender dommen over Guds hus, og hedningernes dom begynder. Hedningernes tider endte i 1798, ved afslutningen af 1.260 år, og ved afslutningen af tre og en halv dag, (et symbol på 1.260), skulle Johannes udelade forgården.

Og der blev givet mig et rør, ligesom en stav; og engelen stod og sagde: Stå op og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Men forgården uden for templet skal du lade ude og ikke måle den; thi den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under fod i toogfyrretyve måneder. Åbenbaringen 11:1, 2.

Forgården skulle lades ude, for den var givet til hedningerne, som trådte den under fode i tre og en halv dag, eller toogfyrre måneder.

Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle nationer; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider er fuldbyrdet. Lukas 21,24.

Hedningernes tider blev opfyldt i 1798, da Daniels Bog blev åbnet.

"I templet i Jerusalem adskilte en lav mur den ydre forgård fra alle andre dele af den hellige bygning. På denne mur fandtes indskrifter på forskellige sprog, som tilkendegav, at ingen andre end jøder havde tilladelse til at overskride denne grænse. Havde en hedning vovet at trænge ind i det indre område, ville han have vanhelliget templet og måtte have bødet med livet. Men Jesus, templet og dets tjenestes ophavsmand, drog hedningerne til sig ved det menneskelige medlidenheds bånd, mens hans guddommelige nåde bragte dem den frelse, som jøderne forkastede." The Desire of Ages, 194.

31. december 2023 afsluttede de tre og en halv profetiske dage fra skuffelsen den 18. juli 2020. De tre og et halvt år identificerer, at et profetisk budskab da ville blive forseglet op, og at hedningernes tider var opfyldt, og ophørte med opmålingen af templet og dem, som tilbeder deri. Ved søndagsloven, som i pinsetiden var Pinsedagen, overgår dommen til hedningerne. Når vi ophører med hedningernes tider ved opmålingen af templet med de et hundrede og fireogfyrre tusinde, finder vi, at perioden fra 31. december 2023 til søndagsloven er templet.

Templets vidnesbyrd er, at det bliver oprejst i to trin: først grundvolden; dernæst identificeres templet som fuldendt, når den grundsten, som blev forkastet, på forunderlig vis bliver hovedhjørnestenen. Grundvolden blev lagt, da det gamle Israel drog ud af Babylon i historien om det første dekret, og templet blev fuldendt i historien om det andet dekret, men før det tredje dekret. Den grundlæggende prøve fandt sted i 2024, og vi befinder os nu i tempelprøven. Denne tempelprøve ender ved den tredje og afgørende prøve, og tempelprøven kræver, at Guds folk måler templet.

Templet i Tredje Mosebog 23 oprejses fra 31. december 2023 og frem til søndagsloven, og inden for den profetiske historie fremstilles de tre prøver, som altid forekommer, når en profeti bliver forseglet op. Den sidste af de tre er lakmusprøven, som blev fremstillet ved Exeter-lejrmødet. Ved dette møde deltog man enten i møderne i teltet, hvor ældste Snow to gange fremlagde sit budskab

om det sande Midnatsråb, eller også deltog man i de følelsesbetonede og ubalancerede møder ovre ved Watertown-teltet. Da møderne sluttede, gik budskabet om det sande Midnatsråb frem som en flodbølge. Exeter var lakmusprøven, og lakmusprøven repræsenterer beseglingen.

Lejrmødet i Exeter blev forbilledliggjort ved Kristi triumferende indtog i Jerusalem, og Lazarus førte det æsel, som Jesus red på. Lazarus' død var skuffelsen den 18. juli 2020, men han var også Kristi kronende mirakel og „segl“ på Hans guddommelighed.

„Havde Kristus været i sygeværelset, ville Lazarus ikke være død; for Satan ville ikke have haft nogen magt over ham. Døden kunne ikke have rettet sin pil mod Lazarus i Livgiveren nærvær. Derfor blev Kristus borte. Han tillod fjenden at udøve sin magt, for at Han kunne slå ham tilbage som en besejret fjende. Han tillod Lazarus at komme ind under dødens herredømme; og de sørgende søstre så deres broder blive lagt i graven. Kristus vidste, at når de så på deres broders døde ansigt, ville deres tro på deres Forløser blive hårdt prøvet. Men Han vidste, at på grund af den kamp, som de nu gennemgik, ville deres tro stråle frem med langt større kraft. Han følte enhver smertens stik, som de udholdt. Han elskede dem ikke mindre, fordi Han tøvede; men Han vidste, at der for dem, for Lazarus, for Ham selv og for Hans disciple skulle vindes en sejr.“

“For jeres skyld,’ ‘for at I skal tro.’ For alle, som rækker ud for at føle Guds ledende hånd, er øjeblikket med den største modløshed den tid, da den guddommelige hjælp er nærmest. De vil se tilbage med taknemmelighed på den mørkeste del af deres vej. ‘Herren ved, hvorledes Han skal udfri de gudfrygtige,’ 2 Peter 2:9. Fra enhver fristelse og enhver prøvelse vil Han føre dem frem med fastere tro og en rigere erfaring.

„Ved at tøve med at komme til Lazarus havde Kristus et barmhjertighedens formål over for dem, som ikke havde modtaget Ham. Han blev borte, for at Han ved at oprejse Lazarus fra de døde kunne give sit stædige, vantro folk endnu et bevis på, at Han virkelig var ‘opstandelsen og livet’. Det faldt Ham tungt at opgive alt håb for folket, de stakkels, vildfarne får af Israels hus. Hans hjerte brast på grund af deres ubodfærdighed. I sin barmhjertighed satte Han sig for at give dem endnu et bevis på, at Han var Genopretteren, den Ene, som alene kunne bringe liv og udødelighed for lyset. Dette skulle være et bevis, som præsterne ikke kunne mistolke. Dette var grunden til Hans forsinkelse med at gå til Betania. Dette kronende mirakel, opvækkelsen af Lazarus, skulle sætte Guds segl på Hans gerning og på Hans krav på guddommelighed.“ The Desire of Ages, 528, 529.

Det triumferende indtog begyndte med løsningen af et æsel, som Kristus kunne ride på.

Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple og sagde til dem: Gå ind i landsbyen lige over for jer, og straks skal I finde et æsel bundet og et føl sammen med det; løs dem og bring dem til mig. Og dersom nogen siger noget til jer, da skal I sige: Herren har brug for dem; og straks vil han sende dem. Alt dette skete, for at det skulle opfyldes, som var talt ved profeten, der siger: Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtnodig og ridende på et æsel, ja, på et trækdys føl. Og disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde befale dem. Matthæus 21,1–6.

Midnatsråbets budskab sluttede sig til den anden engels budskab, som var ankommet ved den første skuffelse. På Kristi tid var denne skuffelse Lazarus' død, og for Milleritterne var det den fejlslagne forudsigelse for 1843, som indtraf den 19. april 1844. Begge disse skuffelser repræsenterer den 18. juli 2020.

I pinsetiden, som er fremstillet i Tredje Mosebog treogtyve, fremstilles lakmusprøven ved den trefoldige vejmark bestående af basunfesten, Kristi himmelfart og Forsoningsdagen. Disse tre trin repræsenterer lakmusprøven i forhold til de to første prøver, fundamentets og templets. Disse tre trin kommer fem dage før pinsens søndagslov og repræsenterer en ophøjelse af de hundrede og fireogfyrre tusinde som banneret. Hvis de består lakmusprøven, bliver de ophøjet; hvis de ikke gør, bliver de blæst ud gennem vinduerne i Millers drøm.

Det tredje trin i beseglingen er Forsoningsdagen, og det repræsenterer udslettelsen af synden. Det andet trin er frembæringen af Malakias levitiske offergave, og det første trin er basunernes budskab. Siden 1844 har menneskeheden levet i historien om den syvende basuns lyd. Den ydre del af den syvende basuns budskab er den tredje vees budskab om islam, og den indre del af den syvende basuns budskab er Kristi værk med at forene sin guddommelighed med de et hundrede og fire og fyrre tusindes menneskelighed.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

“I profeternes skrifter fremstilles scener, som, skønt de er grånede af ælde, for os fremtræder med nye åbenbaringers friskhed og kraft. Ved tro forstår vi, at disse beretninger om Guds handlen med sit folk i tidligere tidsaldrer er blevet bevaret, for at vi må skelne de lærdomme, Gud ønsker at undervise os i gennem vor tids erfaringer.

Da vi lever i en tid, der ikke er mindre betydningsfuld end den, som gik umiddelbart forud for Kristi andet komme, må vi være særligt omhyggelige med at undgå at begå fejl, der ligner dem, som jøderne begik, da de levede i tiden for Kristi første komme.

„Ligesom de jødiske ledere, som gradvis udtænkte et formelt gudsdyrkelsessystem, hvori betydningen af uvæsentlige forhold blev stærkt overdrevet, er nogle mennesker nu i fare for at miste de vigtige sandheder af syne, som gælder for denne slægt, og for at søge efter de ting, som er nye, fremmede og dragende.

Der er behov for at nære ophøjede principper. De, som søger efter og fremfører fantasifulde idéer, må undervises i, hvad sandheden er, før de forsøger at undervise andre. Menneskeskabte teorier og antagelser må ikke søges som sandhed.

“Der er mange, som er tro som stål mod princippet, og disse vil blive hjulpet og velsignet; for de græder mellem forhallen og alteret og siger: ‘Skån dit folk, Herre, og overgiv ikke din arv til hån.’ Vi må lade grundprincipperne i den tredje engels budskab træde klart og tydeligt frem. De store søjler i vor tro vil bære hele den vægt, der kan lægges på dem.

I denne vildfarelsens tidsalder, præget af dagdrømmeri og sværmeri, har vi behov for at lære de første grundsætninger i Kristi lære. Lad os stræbe efter at kunne sige med apostlen: »Vi har ikke fulgt snedigt udtænkte fabler, da vi kundgjorde jer vor Herre Jesu Kristi kraft og komme.«

Herren kalder os til at følge høje og ædle principper.

“Sandhed, nærværende sandhed, er alt det, som Guds ord fremstiller den som værende. Herren vil have sit folk til at holde sig fri for al overflødighed, fra alt det, som tenderer mod mysticisme. Lad dem, der fristes til at hengive sig til fantastiske, indbildte læresætninger, sænke skakten dybt ned i den himmelske sandheds stenbrud og sikre sig den skat, som betyder evigt liv for den, der modtager den. I ordet findes de dyrebareste sandheder. Disse vil blive fundet af dem, som studerer med alvor; for himmelske engle vil lede søgningen.

Med henvisning til dem, som nu lever på jorden, erklærede Paulus: »Tiden vil komme, da de ikke skal udholde den sunde lære, men efter deres egne lyster skal de samle sig lærere i mængde, idet det klør dem i ørerne; og de skal vende øret bort fra sandheden og blive vendt til fabler.«

Hvor betydningsfuld, hvor sjælsgrubende, er den formanende befaling, Paulus gav på det tidspunkt, da han profeterede om dem, som ikke ville tåle den sunde lære: »Jeg besværger dig derfor for Gud og Herren Jesus Kristus, som skal dømme levende og døde ved sin åbenbarelse og sit rige: Prædik ordet; vær rede i tide og utide; irettesæt, revs, forman med al langmodighed og lære.«

„De, som har samfund med Gud, vandrer i Retfærdighedens Sols lys. De vanærer ikke deres Forløser ved at fordærve deres vej for Gud. Det himmelske lys skinner over dem. Efterhånden som de nærmer sig afslutningen på denne jords historie, tiltager deres kundskab om Kristus og om de profetier, der angår ham, stærkt. De er af uendelig værdi i Guds øjne; for de er i enhed med hans Søn. For dem er Guds ord af overvældende skønhed og ynde. De ser dets betydning. Sandheden åbenbares for dem. Inkarnationens lære omgives af et mildt stråleskær. De ser, at Skriften er nøglen, som oplåser alle mysterier og løser alle vanskeligheder. De, som har været uvillige til at modtage lyset og vandre i lyset, vil være ude af stand til at forstå gudsfrygtens hemmelighed, men de, som ikke har tøvet med at tage korset op og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.” The Southern Watchman, 4. april 1905.